

[Bertel Dahlgaard.]

grundlag, de fremføres. Ved disse sammenligninger glemmer man, at militæruddgifter af en vis størrelse er af højst forskellig betydning, alt efter som det gælder råstofrige lande og lande, hvis militærvæsen er led i et imperium med besiddelser i fjerne egne, eller det gælder et land som Danmark, der er uden de fordele, der knytter sig hertil. Sålænge Danmark er bundet til Atlantpagten, giver det også Atlantpagtlandenes stærkeste nationer særlige økonomiske forpligtelser overfor Danmark. De valutavanskeligheder, vi oplever nu, er i betydelig grad de indirekte følger af det militære milliardbudget, og det kan umuligt være en opgave for danske partier at tilsløre dette overfor udlandet.

Jeg forstår iøvrigt ikke det ærede medlem hr. Aksel Møllers forsøg på at rejse ny diskussion om den militære tjenestetid. Det ærede medlem skulle lægge mærke til, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen her er meget klogere. Han går hen over dette spørgsmål med harefod, han betragter den sag som afgjort. Såre fornuftigt. Sagen ligger fuldt oplyst. Den tidligere regering havde givet tilsagn om indførelse af 18 måneders tjenestetid og stillede i udsigt, at der snarest ville ske genindkaldelser af 30 000—40 000 mand. Vi stod altså overfor en permanent ordning med 18 måneders tjenestetid plus 2 måneders genindkaldelse. Det var heroverfor, det radikale venstre gav tilsagn om at ville støtte en ordning, hvorved de 18 måneders tjenestetid plus 2 måneders genindkaldelse erstattedes af 16 måneders tjenestetid plus 2 genindkaldelser af langt mindre omfang. Nu vil altså foreløbig disse genindkaldelser i 1954 og 1955 bortfalde. Jeg tror ikke på, at dette vil møde modstand i befolkningen, og jeg ville blive meget overrasket, hvis regeringen skulle gå ind på det ærede medlem hr. Aksel Møllers krav om garanti for, at den ikke mere træffer sådanne fornuftige beslutninger i forståelse med det radikale venstre.

Jeg kan iøvrigt slet ikke være enig med de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. Aksel Møller i, at det er dristigt af regeringen i det ene øjeblik at træffe aftaler med venstre og konservative og i det næste med det radikale venstre. Det skal der såmænd ikke meget mod til. Venstre og konservative

må virkelig nøjes med at være regeringens allierede en del af tiden.

Når man nu fra konservativ side rejser stærk modstand overfor alle besparelser på de militære budgetter, er det samtidig udtryk for, at man selv ville have sparet mindre i den foreliggende valutasituation, samtidig med at man hævder, at de foranstaltninger, der nu træffes, vil være af altfor ringe virkning, og hverken konservative eller venstre har villet pege på andre foranstaltninger, skønt det radikale venstre har tilsagt sin redbonhed til at forhandle om enhver tanke, man måtte have i så henseende. Måske vil det nye folketingsår åbenbare, hvilke tanker man går rundt med, og vi vil fra vor side møde eventuelle tanker fordomsfrit. Ingen kan selvfølgelig sige, om de nu besluttede foranstaltninger vil være tilstrækkelige, men det er sikkert, at de er meget betydningsfulde, og det er meget vigtigt, at de blev gennemført så hurtigt, i stedet for at situationen efter de konservatives og venstres recept skulle være løbet ud i nogle måneders politisk kamp med deraf følgende uvirksomhed her i tinget.

Iøvrigt forudsætter alle kriseforanstaltningerne, at der i den kommende almindelige lovgivning følges en linie, der supplerer og underbygger, hvad der er begyndt, og det er folketingets opgave at fastholde en sådan linie.

For det radikale venstre er de vanskeligheder, vi er ude for, ikke kommet som en overraskelse. Netop i disse dage for et år siden udtalte jeg her i tinget, at vi måtte være forberedt på, at den mindste modgang kunne rive vore valutareserver bort. Jeg sagde, at jeg derfor troede, vi i økonomisk henseende nærmede os en korsvej, hvor vi i vore udgiftsdispositioner måtte træffe et valg. Jeg var af mit parti bemyndiget til at sige, at vi mente, der var megen grund til at være angstet på det finansielle og det økonomiske område, og at det måtte pålægge os pligt til finansiell forsigtighed og til besparelser på alle udgifter, der mindsker vor produktive kraft. Det store medansvar, venstre og konservative har for den vældige stigning af de uproduktive udgifter under de to partiets regeringsperiode og deraf følgende medansvar for de kolossale skattestigninger, må de to partier nødvendigvis vedstå i den kommende tid.